

דבר ראש העיר קריית-מוצקין מר חיים צורי

משפחות יקרות,

אלבום זיכרון זה לידתו במחוייבותנו האישית כלפיכם, המשפחות השכולות, תושבי קריית מוצקין, הורים, רעות, ילדים ואחים, אשר הקריבו את היקר מכל במלחמות ישראל.

כאבכם לא רק שאינו נמוג, אלא בחלוף השנים הוא גובר והופך קשה יותר משנה לשנה, בוודאי במועד זה הסמוך ליום הזיכרון הכללי לחללי צה"ל.

המעט שאנו יכולים לסייע בידכם הוא לשמר את זכרם של החללים באלבום זה המציג אירועים, עשייה ותחנות שונות בחייהם הצעירים של הבן או הבת.

תלמידי בתי"ס "אורט" קריית מוצקין, בנות "אולפנא סגולה" וצוות הסטודנטים ממכללת "שאק" נענו ליזמה המשותפת של עיריית קריית מוצקין ובית "יד לבנים", בהנחייתו של מר מיכאל ויצמן, וביקרו בבתיכם לקבל חומרים ומקורות לעריכת האלבום. דמותם של הנופלים נשקפת בספר זה.

אציין בסיפוק את היענותם היוצאת מן הכלל של התלמידים והתלמידות להשתתף במפעל חשוב זה. הקשר שנוצר עמכן, משפחות יקרות, היה רב משמעות בעבורם והותיר בהם רישום עמוק.

משוכנע אני כי קשר זה היה גם לכם מקור לסיפוק ולנחמת מה, מעצם העובדה כי נציגי הדור הצעיר תורמים ומסייעים להנציח את הנופלים והנופלות, משימה שלא הייתה פשוטה להם כלל וכלל.

בשם עיריית קריית מוצקין, הנני מודה לכם על שיתוף הפעולה ומאחל לכם בריאות ואריכות ימים.

שלכם,

חיים צורי, ראש העיר

ערב יום הזיכרון תשע"ב
מאי 2012

דבר יו"ר "יד לבנים" קרית מוצקין מר מיכאל וייצמן

אחי ואחיותי משפחת השכול היקרה,

השכול והכאב על אובדן הבנים והבנות, שנפלו במערכות ישראל, הינו כאב אישי ויום יומי שלנו המשפחות.

טובי בנינו ובנותינו חרפו את נפשם בעוז ובגבורה, למען עצמאותה וביטחונה של מדינת ישראל, בה הם נפלו במסע ארוך לביצור ביטחונה, בקרבות, באימונים, בתאונות ומשימות הביטחון השוטף.

במותם הנחילו לנו יקירנו, מורשת הטבעה עמוק בלב כולנו-מורשת הגבורה, הרעות והקרבה. את המשמעת האמיתית של "לתת את הכל", רק אנחנו המשפחות יודעים.

אין כאב עמוק יותר מכאב השכול. מסורת הגבורה ומסירות הנפש של הבנים והבנות מפעמת בנו ומנחה את דרכנו. היא מחייבת את כולנו לזכור, כי בזכותם קיימת מדינתנו. לאורה של מורשת זו נמשיך לחזק, להנציח ולזכור את בנינו ובנותינו לעד.

אנו מעלים על נס, תרומתם רבת החשיבות של המתנדבים, בני הנוער, תלמידי ביה"ס "אורט" מוצקין, תלמידות האולפנא וצוות הסטודנטים, להנחלת מורשתם ופועלם של יקירנו בני הקריה, בשיתוף רשות העירייה, מחלקת החינוך ומנהלי בתי הספר.

זכר בנינו ובנותינו, חתום וחקוק בליבנו לעולמי עולמים!
יהי זכרם ברוך!

חיזקו ואימצו.

שלכם,
מיכאל וייצמן, יו"ר "יד לבנים"
וחבר מועצת העיר קרית מוצקין

אייל שציה הי"ד
8.11.1972-11.8.2004
מקום מנוחתו
בית העלמין ירקון

אייל נולד ב-08.11.1972, עם חיוך כובש וצבע עיניים חום דבש.
צבע שיער חום כהה, במשקל של 3.800 ק"ג, בבית החולים "הקריה" בתל אביב.
כבר בגיל תשעה חודשים משקלו היה 9 ק"ג.
אייל גדל בעיר בת ים, האח הצעיר, מבין ארבעת הילדים, של אמא אסתר ואבא סבח.
אייל היה ילד מלא בחן, יופי ושמחה, מנהיג ואיש חם למשפחתו!!
אייל אהב חיות, לגלוש ולטייל והיה אח תומך ונערץ.

אייל כתינוק בן שמונה ימים, לאחר ברית המילה שלו...

אייל כתינוק עם אביו ואימו, והדודה המקסימה שתמיד עזרה וטיפלה באייל

זו ילדוטי

אייל נולד בבית החולים ה"קריה" בתל אביב, לידתו הייתה מאוד קלה לאימו אסתר. הוא נולד בבוקר בתאריך 08.11.1972.

אימו מספרת שאייל נולד תינוק יפה ושמן מאוד, שתמיד אהב לחייך אל כולם. באחד הימים הם הלכו יחד לטיפת חלב לעשות חיסון של גיל שישה חודשים. בחדר היה תור ארוך לשקילה של התינוקות. כשהגיע תורו של אייל, אימו הניחה אותו על המשקל, ואחת האימהות התפלאה על גודלו של אייל ועל התפתחותו המדהימה... ולדבריה הוסיפה האישה הערה: "וואו איזה תינוק גדול ושמן" אימו שחששה מעין הרע הודיעה לאחות שושנה שלא תגיע עוד לטיפת חלב, כי היא נורא נבהלה מ"העין" של אותה אישה.

מדוע נקרא שמו של אייל כך?

עוד בימיו הראשונים הוא היה ילד מאוד פעיל ורצה כל הזמן לזוז, מיהר להזיז ידיו ועיניו, אנשים התפלאו על כך ואמרו: "זה יהיה ילד זריז ופעיל מאוד". גיסה של האם סמי התפעל ממהירותו להתפתח ומהתזוזות המהירות של אייל, ואמר לאסתר אימא של אייל: "הוא ירוץ כמו צבי קראי לו צבי" האם לא אהבה את השם צבי ולכן קישרה את דבריו של הגיס והחליטה לקרוא לבנה "אייל".

"כאייל תערוג על אפיקי מים"

עוד מילדותו של אייל

ההורים העדיפו שאייל יהיה איתם בבית עד גיל שנה ולכן נשאר בבית עם אימא אסתר והודדה שתמיד באה לעזור, הדודה שושנה. אבא היה מגיע תמיד לעת ערב לאחר סיום עבודתו. בגיל שנה הכניסו את אייל למעון "גן אינה", שבזמנו, היה בקרבת בית המשפחה. בסוף היום, בשעה 16:00 אספה אותו אימו מהגן.

הגננת מספרת שאייל תמיד היה המנהיג בגן. ילד פעלתן שתמיד היה משתלט על כל הילדים, משתולל ולא ניתן למרות.

בגיל 3 אייל הגיע לגן עירוני והמשיך בהתנהגותו כמנהיג ובשובבות שאפיינה אך ורק אותו. כשנולד אחיו, חגגו לו את טקס ברית המילה ביום ההולדת של אייל. אימם שחששה מקנאתו של אייל, הודיעה לכל האורחים שמגיעים לברית של האח הצעיר אילן, שיש יום הולדת לאייל, ושיביאו לו מתנות. וכך ברית המילה של אחיו הקרוב אליו אילן, הפכה להיות גם חגיגת יום הולדת לאייל.

סיפורים שאימא מספרת על ילדותו של אייל...

אייל עלה לכיתה א' בבית הספר "בן גוריון" בבת ים. לא הייתה התרגשות גדולה בבית מכיוון שהוא היה ילד רביעי במשפחה. הוא מאוד אהב ילדים ותמיד נהנה לשחק איתם. ולכן בחוג המשפחה היה הבייביסיטר המועדף. כאשר הייתה הדודה מתקשרת לבקש בייביסיטר, תמיד רצתה את אייל מבין כולם. יחד עם זאת, עם אהבתו הגדולה של אייל לילדים, היה גם מאוד שובב והתנהגות זו גרמה לאימו להגיע לבית הספר שוב ושוב כל יום שישי בתדירות. אייל גם לא אהב להכין שיעורי בית, ולכן בחר לקנות את שיעורי הבית מילדים בכיתתו, ע"י חלוקת ממתקים שהשיג/קנה, וכך היה מסתדר מבחינת שיעורי הבית. אייל היה מאוד חברותי וחם והיה מאוד קשור לאילן אחיו. אילן העריץ אותו ולכן תמיד גם חברים של אייל וגם חבריו של אילן היו באים לשחק יחד במחשב של אילן.

שלום כיתה א'

אייל ובני המשפחה

אימא אסתר מספרת על אייל...

גיל ההתבגרות-גיל 13:
לאחר הבר מצווה של אייל, הוא החל ללמוד בבית ספר "עין כרם" בירושלים, בתנאי פנימייה. כל יום מדברים בטלפון, אייל ואימו, ופעם בשבועיים אייל היה מגיע לביקור בביתו.

אייל בן 13 עם חברים

גם בתיכון אייל היה מאופיין כילד שובב, מצחיק, מקובל, משפחתי, חמים וכתלמיד ממוצע. אימו מספרת שנהג בימי הפנימייה, לעשות מעשי קונדס יחד עם חבריו. אחד ממעשי הקונדס היה, שבזמן שהם היו בפנימיה הם היו נורא רעבים ולכן הם הלכו לשחוט עופות שמצאו בסביבה. בעקבות המעשה שעשו קיבלו אייל וחבריו שבוע עבודה, כעונש על מעשיהם, מכיון שהפנימייה הייתה פנימייה חקלאית זה הכעיס את הצוות מאוד! בתקופת הפנימייה אייל היה שוהה רבות בים וזאת כיוון שאהב ספורט מים. בזמנו הפנוי עסק בגלישה ובסקי מים.

"מוזיקה ללב היא חודרת"

אייל אהב/העריץ אומנים רבים וביניהם את שלמה ארצי, עמיר בניון, מריה קארי, ואת זוהר ארגוב.
את הדיסק הראשון של עמיר בניון הוא קנה לאימו מתנה.
יש שני שירים שאייל אהב במיוחד והם: "חום יולי אוגוסט" ו"לב שבור לרסיסים", שניהם של שלמה ארצי.

לב שבור לרסיסים\שלמה ארצי

שנות השישים התנפנו להם כמו הקוקו שלך
ברוח,
מהתיכון לשדה הקרב, משם לאיזה באר מרוחק,
אני יושב סופר 20 שנה, רקדן פצוע,
מרוב יאוש, מרוב חידות, מרוב אף אחד.
ושנה אחרי שנה הבאתי לך תקליט,
כמו מתנה קטנה במקום לאמר מילים,
הלהקה ניגנה שם עד שהשוטרים אמרו:
"מספיק",
עד שהלב שלנו שם נשבר לרסיסים.
הם ניגנו זה הכל...
אני קם ועוזב בלילה, כפות בתוך פיגימה,
גם בקיטש יש שמץ של אמת, הכל הולך.
אני משאיר לך את הבית, את הלב השארתי
שם, שבור לרסיסים, מוטל, ליד ליבר.
הם ניגנו זה הכל...

ושבוע אחרי שבוע הם ניגנו על פי לוח,
פעם אחת בעיר זרה ופעם בכפר.
עלו על הבמה, שטפו כמו ים, נשבו כמו רוח.
ניצוץ אחד מדליק מדורת הצלחה.
ובאותה שנה הבאתי לך תקליט,
גברים עושים דברים כלל לא הגיוניים,
הלהקה מילאה מרתף בתחנה המרכזית,
מילאנו את הראש בחלומות פגזיים.
אני כלל לא בטוח שפעם זה קרה לנו,
הכל כמו סרט שאינו חיים, כמו עוף דמיוני,
היו לנו באהבה שלנו רגעים בנאליים,
במלחמות היו לנו כמה נידונים.
רק אז ביום שישי הרגשנו צורך לרקוד,
אבל, "איפה רוקדים?" שאלת אותי.
בתחנה המרכזית, בתוך מרתף מחורבן,
נשמע אותם אז ישבר לנו הלב לרסיסים.
הם ניגנו זה הכל,
למדנו את הקצב,
שלשה ימים בתוך מרתף הרוס כמו שדה קרב.
שם למדנו לרקוד,
כי אסור היה בבית הספר,
רקדנו עד שמישהו יפול על ברכיו.
עד שמישהו ירגיש כאב,
עד שמישהו יגיד אני קם ועוזב.

איל שטיב

אך דעמיל בנע פבר אביס,
 ובלאזוימ בנעל אל אסקיז.
 נלכאזיק סטוק, מול אהבס
 ונגל יעזיס.
 ונבלול אארי, תמיד באריה
 תיחול יקבל.
 אברפסקול - טאלע מול כניעל:
 „היו שטריים“?

מדינת ישראל

האגף לחינוך התישבותי

משרד החינוך והתרבות

בית הספר התיכון החקלאי עין כרם

תעודת - סיום

הבוגר(ת) _____ טעיה איל

ת.ז. _____ 25016429

סיים(ה) בשנת _____ תש"ז _____ את חוק לימודיו(ה) בכיתה י"ב
 במגמה _____ עירונית - חקלאית

_____ 9.7.90
 סחירות _____ תאריך

_____ מועדון בית הספר _____ מועד תעודה

"הנעורים יפים, הקיץ אין סופי..."

חטיבת הצנחנים-חטיבתו של אייל

חטיבת הצנחנים הינה החטיבה היחידה בצה"ל המוגדרת חטיבה מוטסת ורכובה. פעילות הצנחנים מתאפיינת במקוריות, תחבולה וחדשנות בקרב. חטיבת הצנחנים הוכיחה עצמה לאורך השנים, כמטפחת את שרשרת הפיקוד בצה"ל ובמדינה. חטיבת הצנחנים היא חטיבת חיל רגלים מוצנח התנדבותית, הכפופה לאוגדת האש של צבא ההגנה לישראל.

בינואר 1954 אוחדה רשמית יחידת ה-101 עם גדוד 890, שהיה יחידה מטכ"לית. שתי היחידות אוחדו והוקמה החטיבה המוצנחת הראשונה של צה"ל בפיקודו של אריאל שרון.

חטיבת הצנחנים היא חטיבת החי"ר ההתנדבותית היחידה בצה"ל. החטיבה בוחרת את לוחמיה לאחר מיון, מבחן גיבוש מיוחד הבוחן יכולת עמידה במאמץ פיזי ומנטאלי. זכות המיון מחייבת, שמירה על הנכס היקר ביותר של החטיבה: האדם הלוחם שבזכותו היא מתקיימת.

המשמעות של להיות צנחן היא הרבה מעבר לביצוע קורסים שונים או לחימה ברכבי שטח מיוחדים. להיות לוחם בצנחנים, זה להיות ראשון תמיד בכל תחום, לגדול בסביבה המחנכת לערכי מוסר גבוהים, לאהבת העם והארץ ובעיקר להיות חלק מקבוצה איכותית במיוחד. הטיפול באדם וטיפולו, הם שהופכים את קבוצת הלוחמים למסגרת מובילה ואיכותית והם שמייחדים את הצנחנים יותר מכל.

המורשת עליה גדל הלוחם ואליה הוא מתחייב היא מורשתם של לוחמי הצנחנים. מורשת שהחלה בצנחני הישוב-יהודים מתנדבים מפלשתינה שצנחו לאירופה הכבושה בידי הנאצים ב-1943 במטרה לסייע לאחיהם המעונים. עם הקמת המדינה הצנחנים לקחו חלק ברצף קרבות המופת של צה"ל מימיו הראשונים: מהלחימה בפעולות התגמול (יחידה 101), הצניחה במתלה, דרך הפשיטות והמבצעים המיוחדים, הלחימה בגבעת התחמושת, שחרור הכותל, ועד הלחימה המורכבת בימינו באזור יהודה, שומרון וחבל עזה.

מיומו הראשון בטירונות, מחונך הלוחם בצנחנים ליזום, ליטול על עצמו אחריות, לגלות יכולת לפעול בנחישות ובמהירות, תוך כדי הפעלת כלי נשק מיוחדים בתנאי שטח ומזג אוויר קשים. חיילי חטיבת הצנחנים חובשים כומתה אדומה עם סמל חיל רגלים, ונועלים נעליים אדומות. להבדיל מיתר חיילי צה"ל, חיילי חטיבת הצנחנים אינם לובשים חולצה רגילה, אלא ירכיזו ומעליה חגורה בנוסף על חגורת המכנסיים. מפקדי החטיבה בעבר הינם מפקדים שהפכו לדמויות מפתח בחברה הישראלית ביניהם: אריאל שרון, מוטה גור ז"ל, רפאל איתן ז"ל, משה (בוגי) יעלון, שאול מופז ורבים אחרים.

קריאת "אחרי" מבטאת את רוח הצנחנים לדורותיה. סיסמא זו דורשת להוות דוגמא אישית, לקבוע דרישות גבוהות בעבודה קשה, עקבית ומתמדת להרוויח את ההובלה. הקריאה "אחרי" מזמנת את מיטב הנוער, החיילים והמפקדים להוביל מתוך תחושת שליחות ומחוייבות אינסופית.

"בצבא הכי חזק שבעולם אלחם למענך..."

כמה שאייל היה שובב כל חייו, את הקטע של הצבא הוא לקח לקיצוניות אחרת. כבר בגיל 17 יצר אייל מגעים עם הצבא לגבי גיוסו על מנת להתגייס מוקדם, הוא חיכה בקוצר רוח לגיוסו.

אייל התגייס לצנחנים, למחלקה 3 פלוגה 202, מעליו פיקד ערן אלכווי, כמפקד הפלוגה ואילו אייל היה מפקד כיתה.

כמפקד הכיתה אייל מאוד דאג לחבריו בפלוגה. תמיד דאג להביא להם מבית אימו קובה וגיחון שאימו הייתה מכינה.

כבר בטירונות קיבל אייל צל"ש על כישוריו. בתחילת דרכו כחייל, פלוגתו של אייל נכנסה לעזה וערן התפעל מהישגיו של אייל עוד בתחילת דרכו.

לאימו של אייל תמיד הייתה תחושה לא טובה מיום גיוסו, לעומת שאר אחיו שלא הרגישה את אותה הדאגה בגיוסם.

בכל שירותו הוא היה "מורעל" על הצבא, תמיד עשה את שהוטל עליו בצורה מושלמת.

אימו של אייל הגיעה לצניחות של בנה בפלמחים, היא שאלה אותו מי אלה החברים שהוא מסתובב איתם, כי תמיד היה מסתובב עם אנשים שונים.

אייל אמר לה בתגובה: "אמא, תמיד תקחי את הדברים הטובים מהחבר'ה, אין אדם מושלם, לכל אדם יש איזשהו דפקט".

בתאריך 20.09.2002 יצא סרן ערן אלכאווי, מ"פ מצטיין בצנחנים, לתצפית בלבנון. התצפית הפכה למארב מחבלים, לאחר שחיילי האו"ם עיכבו את כח הצנחנים כשעה תמימה. ערן, ששבוע קודם לכן הרג 3 מחבלים במבצע נועז, יצא ראשון לדרך והסתער גם הפעם. הפעם האחרונה בחייו.

ערן אלכאווי ז"ל

אייל שעה ז"ל

התקרית

בסוף ינואר 1992, מארב של חטיבת גבעתי נתקל בחוליית מחבלים בדרום לבנון. הכוח הסתער על המחבלים ובהסתערות נהרג סמל המחלקה מאש המחבלים. כוח תגבור ובו אייל, הוזעק מגדוד 202, שהיה קרוב למקום ההיתקלות. הכוח, בפיקודו של המ"פ כרמלי, יצא בעקבות המחבלים. לכוח התווסף מ"פ פברואר '91, סרן ערן אלכאוי. כשהבחין הכוח במחבלים, פתח ערן בירי מדויק ובזריקת רימונים. בפעולה זו הרג ערן שלושה מחבלים.

כשלושה שבועות לאחר ההיתקלות זו, ביום חמישי לפנות בוקר, ט"ז באדר א' תשנ"ב, 20.02.1992, יצאו ערן וחייליו וביניהם אייל, למשימת "פתיחת צירים" ליד הכפרים יעטר וכפרא שבדרום לבנון. ב-03:00 לפנות בוקר, במהלך הפעילות המבצעית, נתקלו בכוח של חיילי פיג"י של האו"ם, אשר מנעו מהם להתקדם ועיכבו אותם, במזג אוויר גשום וסוער, כשלוש שעות. ערן נאלץ לבצע שינויים בתוכנית הפעולה המקורית וקיבל הוראה ללכת בנתיב אחר. כאשר החלו במשימה, זיהו לפתע חוליית מחבלים מסתתרת במארב. הם הסתערו על המחבלים והחלו לירות. ערן התקדם לעברם, ירה וזרק רימונים. תוך כדי ההסתערות, מחבל-צלף שעמד באחד הבתים שבכפר, פגע בערן בצווארו ובחזהו, ופגע גם בקשר שלו שי, בעינו. תנאי הפינוי היו בלתי אפשריים ולכן נשאר אייל לשמור על הגופות עד הפינוי, ביניהן גופת חברו הטוב ביותר והאדם שהעריך ערן. בשל הלחימה הממושכת במחבלים, ארך הפינוי זמן רב, ובסיומו פונו כל הנפגעים בהיתקלות. למחרת היום הוטסו אייל וחבריו למחלקה, להלווייתו של ערן.

בעקבות התקרית הקשה שחוה אייל, שמירה על גופת מפקדו והאיש הקרוב אליו ביותר, חווה אייל הלם קרב, אשר התגלה בשלבים מאוחרים יותר לאחר שחרורו...

מהו הלם קרב?

הלם קרב, הידוע גם בשמו "תגובת קרב" הוא תגובת פוסט טראומה של חייל לאירוע שהתרחש בזמן פעילות מבצעית-מלחמתית.

הרקע להלם קרב

המעבר מחיי אזרח לחיים צבאיים הוא חריף. החייל מאבד את כושר הבחירה והתנועה, ועליו לציית לרשויות פיקוד כפופות. על מנת להסתגל לסביבה הצבאית על החייל להפעיל מנגנוני התמודדות ומאמצי הסתגלות למצבים חדשים ולא נעימים, כלומר מתעוררים קונפליקטים נפשיים.

בזמן מלחמה מתווסף מעבר קיצוני וקשה הרבה יותר-המעבר מתנאי שלום וביטחון לתנאי מלחמה. מעבר זה גורר עימו קונפליקטים נוספים המעמיסים על המערכת הנפשית של החייל. הסיכון להיפגע ואף להיהרג ברור ומוחשי ומהווה לחץ מתמיד בנפשו. לחץ זה מעורר בחייל דחף לצאת מתחום הסכנה.

מצבו של אייל בתקופת הלם הקרב

תקופת הלם הקרב נמשכה 7 שנים, עד לפטירתו של אייל.
בתחילת התקופה:

אייל התחיל לעבוד בבית מלון באילת. באחד הימים נפגע במהלך העבודה, עם נפילת כיוור עליו. אייל קיבל סכום כספי כפיצוי והשתמש בסכום זה לפתיחת פיצוציה בבת ים, במטרה לתחילת דרך חדשה וחיים חדשים.

אייל הקדיש את ימיו ולילותיו לעבודה בפיצוציה, על מנת לדאוג להצלחתה.
אימו תמיד נשארה לעזור ולתמוך בו.

אולם דרכו לא צלחה בעסקים, המצב הדרדר והפיצוציה נסגרה.

מצבו של אייל התדרדר, הוא הפסיק לאכול, הסתפק בלחם ומים וחי מקיצבת הנכות.

בשנתו האחרונה גר עם חברתו איריס ועבד בניקיון. המנהל שלו חשב שהוא לוקח סמים,

ושאל את אימו מדוע בנך מתנהג כך? האם הוא משתמש בסמים?

האמא אסתר ענתה לו בתגובה שאייל סובל מהלם קרב ולכן מקבל תרופות שאיתן הוא

צריך להתמודד. הקבלן לא קיבל את זה ופיטר את אייל מהעבודה.

אייל בחר לעבוד לאחר פיטורו בניוון, מכיוון שהיו לו את התכונות המתאימות לכך מבחינה פיזית.

11.08.2004

ביום שאייל ז"ל נפטר, אחיו אילן זומן למשטרה בקריית גת.

אילן חשב שזימנו אותו בעקבות בעייה עם אייל. הוא לא יכל להגיע כי אישתו לא הייתה בבית

והוא היה צריך לשמור על בתו הקטנה בת השישה חודשים.

לאחר 10 דק' מתקשרים לאילן שוב ומבקשים ממנו להגיע לתחנה ברמת גן.

כשאילן מגיע לתחנה הוא מחליט להתקשר לכמה קרובי משפחה. הוא מתקשר לאחיותיו מסי

ורחל, ואומר להן שהוא עצור ושיבואו מהר. כיוון שזה לא היה אופייני לאילן כולם הגיעו לתחנת

המשטרה והשוטר דיבר עם המשפחה וסיפר להם על המוות של אייל...

האמא אסתר הרגישה רע באותו הזמן אך לא תיארה לעצמה שזהו גודל האסון....

מאוחר יותר הגיעו כולם לבית של אמא אסתר, והאחות מסי לבושה בבגדים שחורים בישרה

לאמא שאייל נהרג בתאונה.

אימו של אייל לא האמינה, אך כולם מסביב בבכי קורע לב, אישרו לה את דבר מותו של אייל.

שלומי וניסים חבריו הטובים של אייל, הגיעו גם חיבקו את האם והשתתפו בצערה, עם לב

מלא כאב.

אייל ז"ל נפטר בתאריך 11.08.2004 יהי זיכרו ברוך

כמה מילים מאנשים שהכירו את אייל...

מילים מיעקב לאייל

מראו החסון והנאה של אייל, גופו התמיר פניו המחייכות, הזכירו אך במעט נפש עדינה, גדולה ורכה עד מאוד.
אולם יותר מכל, בולטת בתכונתו של אייל יושרו האישי, ואייל היה איש אמת שמילת שקר כמעט ולא עלתה על שפתיו, וזאת מהעובדה הפשוטה שלא חשש לאומר את האמת על כל דבר. על כך אמרו חכמינו "חבל על דאבדין ולא משתכחין".
היו ביננו יחסי הערכה הדדיים וקרובים עד מאוד.
אייל, למרות ביישנותו הטבעית, היה מגיע אליי לא אחת ומתיעץ על ענייני האישיים.
אכן הזיכרונות מעיקים ולא שוכחים.
אכן גבר שבגברים היה ואין גבר אלא גומל חסדים, ביישן ורחמן. כך היה אייל וכך דמותו נשאת בקרבי עד היום.

מילים מהגננת נינה אייל

איך אוכל לכתוב עלייך בלשון עבר?
איך אוכל להפסיק את הדמעות מעיניי לזלוג? כשאת זיו פניך למולי אני רואה ונוכרת בזוג עייני איילה, יפות בורקות ומאירות את הנשמה היפה שבתוכך.
זכיתי בזכות ענקית להיות הגננת שלך.
קיבלתי אל גני גוזל יפיפה, שחור תלתלים עם עייני איילה המביטות לכל עבר ומחפשות אהבה.
קיבלתי אל חייקי ילד חייכן וביישן אך שובב ממנו אין.
במסיבות הגן תמיד היה חלק פעיל ודינמי.
בפורים תמיד התחפש לחייל ובקול גדול היה אומר "שאגדל, לצנחנים אני הולך ועל אמא ואבא ועל כולם אני אשמור".
אומנם לצבא התגייסת וחייל לתפארת ישראל הפכת...
איך אפשר להיפרד? ממאנת להאמין שאתה לא כאן לידי.
השארת מאחוריך משפחה כואבת ומדממת. חברים מת"פחים והמומים, מדינה אבלה.
אין לאמוד את גודל האבדה.
איך אפשר להמשיך הלאה?
זכיתי להכיר מלאך משמים עם נתינת חינוך.
אוהב ואזכור אותך כל עוד נשמה באפי.
נוח בשלום ועלינו תמיד תשמור.
אייל שלי עם עיני האיילה ותלתלי המשי השחורים כך אותך אני רואה וכך אותך תמיד אזכור.
ת.נ.צ.ב.ה

ממני הגננת נינה שזכתה בזכות ענקית אותך לחנוך,
ולגדלך לתפארת מדינת ישראל.

אילן

כשנולדתי - חמוץ כחץ בלתי העולה בסתיו.
 והצ"נ'ים שתורו - כציתים
 למתה - נאם של ציבורים
 כסוסבולתי עליך, אבא שלך היה כולו
 למען העם עליך "אל גמולתי" אל הבן שלי
 בקרב - חמוץ הורם את האדם. ואין
 בחוזה שלי השגור לך את יופי.
 כלב אהבה את הקנה שלך עם לוחי.
 כתיב מצוי היינש משקלים הרבה.
 אפילו בשקל, היינש בא לוקח את
 על האופניו לך יוסף שלך ברך.

אמנם איך לא הנגשתי את הלקחה לך!

אבל זה שקול לי כיום כאל הפרוזה.
 הפעם האחרון שבאתי אליך..
 ישיב על כסא צה נחץ, חזי שקיבה
 חזי ישיבה. צעניו של האל בלן הבנייה
 לכפר התומים אנפלו ואליהם הצטיינה

ואיך הייתי
 היינש בלך יע"ץ. בלך היה לך סל
 שכי
 שנה שנה וצ"נ'ים רחל למה שנה
 וצ"נ'ים שנה וצ"נ'ים שנה
 צ"נ'ים שנה שנה שנה

ענין הקולות / יום שלישי
התפילה ליל התענית
א. ימים ימים ימים ימים ימים
ב. ק"ו - ומל"ה ימים
א. ימים ימים ימים ימים ימים

ט טל אמר לפני זאב
מה שלר .

א. ימים ימים ימים ימים ימים
והכ"ף אמר
ב. ימים ימים ימים ימים ימים
הוא הי"ם עתה

זאב פ"א

כצדק, נשמה, נשמה, נשמה
שפיר וטוב

הנה אנו הנה הנה הנה
הנה הנה הנה הנה הנה
הנה הנה הנה הנה הנה
הנה הנה הנה הנה הנה

הנה הנה הנה הנה הנה
הנה הנה הנה הנה הנה
הנה הנה הנה הנה הנה

הנה הנה הנה
הנה

הנה הנה

תפילת יזכור

יזכר עם ישראל את בניו ובנותיו

הנאמנים והאמיצים, חילי צבא-הגנה לישראל,

וכל לוחמי המחתרות נחטיבות הלוחמים

במערכות העם, וכל אנשי קהילת המודיעין

והבטחון ואנשי המשטרה אשר חרפו נפשם

במלחמה על תקומת ישראל,

וכל אלה שנקצחו בארץ ומחוצה לה

בידי מקצחים מארגוני הטרור.

יזכר ישראל ויתברך בזרעו ויאבל על זיו העלומים

וחמדת הגבורה וקדשת הקצון ומסירות הנפש

אשר נספו במערכה הכבדה.

יהיו חללי מערכות ישראל עטורי הנצחון

סתומים בלב ישראל לדור דור

